

Něco si přež.

Maliina as-Saeinová, krásná to žena s černými vlasy a nohama dlouhýma jako hladové dny. A říkávala přesně tohle.

Něco si přež.

Ty noci, kdy padaly hvězdy.

A čekala od své dcerky jednoduchou dětskou odpověď. Taky ji dostala. Přání znělo vždy stejně. Sušenku z nejvyhlášenějšího pekařství ve městě.

Ale kdesi uvnitř ta maličká toužila po něčem zcela jiném. Koukala na oblohu plnou hořících teček a věděla, jak malicherné přání vyslovila nahlas.

Ta malá totiž poznala, že jednou ty hořící tečky spálí svět.

Kdysi za dávných dob to byl jev, který všichni oslavovali.

Ty noci, kdy padaly hvězdy.

Protože za dní slávy Říše Totentis ještě kvetly květiny. A ty nejkrásnější z nich zářily barvami právě ve chvílích, kdy světla prosvětlovala temnou oblohu, a snášely se dolů, na zem, k obyčejným smrtelníkům.

Ty noci, kdy padaly hvězdy.

Kdysi je lidé uctívali.

Ty hořící tečky.

Něco si přáli.

Teď už to nikdo nedělá. Všichni vědí, že bohové už kvůli lidem nepláčou. Už nikdo nevěří na zázračná posláni stoletých komet.

Víra byla zlomena. Z velkých Říší zbyly jen trosky. Vraký dávných dob.

Svět byl pokořen. Planeta padla. Rostliny přestaly zářit. Stromy přestaly kvést. Louky ztratily své barvy.

Ty noci, kdy padají hvězdy – něco si přež.

Kdysi uctívané. A teď jen zbytkem starého světa.

Ty hořící tečky.

Už nikdo nevěří v kvetoucí hvězdy.

Už dávno jsem zjistila, že hvězdy jsou hluché. Neslyší má přání. Možná jsem si je všechny vypotřebovala, když jsem byla malá. Na ty úžasné sušenky.

Ať už tak, nebo onak, můj život je jedno velké přání. Opravdu. Můj život byste bezpochyby chtěli žít. Zkusím vás trochu navnadit: Žádná večerka. Sedíte hodiny na střeších domů a pozorujete ledový třpyt noční oblohy. A když vyjde slunce – žádná škola, žádná práce. Děláte si, co chcete. Bavíte se, čím chcete. Jen vy, váš skromný majetek a pravěký walkman.

Hah, bohové, snad teď každému z vás došlo, že tohle je jen povrchní iluze, kterou si můžu o svém životě vyprávět, abych si nepřišla úplně zbytečná.

Že všechno, po čem to malé děvčátko, kterým jsem byla, toužilo, bylo ve výsledku naprosto příšerné.

Kdysi jsem slyšela, že dřív existoval jeden bůh. Bůh lsti a falše. Nevím, co je pravdy na tom, že čerpal sílu ze lží, které lidé vytvářeli. Že sílil s každou další lstí. Byl to bůh, který by v tomhle světě zemřel. Tady totiž nikdo nesměl lhát. Náš jazyk to nedovoloval. Byl to hloupý jazyk víl.

Ale nebojte. Lidé jsou vynalézaví. Umíme kličkovat mezi sliby a pravdami lépe, než umí orli létat.

A tak by tenhle bůh pomalu umíral. Ve světě polopravd, kde nikdy nikdo nelže, ale ani neříká pravdu. Stejně jako já.

Tenhle bůh, jehož obrázek mám schovaný mezi stránkami svého skicáku, ten vzácný barevný plakát, se jmenoval Loki. Myslím, že teď už jsem jeho jediný fanoušek.

V zemi padajících hvězd už totiž nikdo nevěří na kvetoucí slzy.